

grundlag af navnlig vidneforklaringer skal foretages en vurdering af beviserne for tiltaltes skyld. I mange tilfælde vil anklagemyndigheden i sager om særlig hensynsløs kørsel nedlægge påstand om fængselsstraf, og i de tilfælde skal der allerede af denne grund medvirke domsmænd, jf. § 119, stk. 2. Udvalget har således antaget, at der forekommer meget få tilfælde, hvor anklagemyndighedens påstand er bøde og ubetinget frakendelse af førerretten efter § 126, stk. 1, nr. 4.

I den fjerde gruppe af sager skal der i medfør af § 126, stk. 1, nr. 5-8, nedlægges påstand om ubetinget frakendelse af førerretten som følge af, at der er begået flere overtrædelser af færdselsloven, som hver for sig vil medføre betinget frakendelse af førerretten, eller at den pågældende tidligere er frakendt førerretten eller pålagt kørselsforbud. Udvalget har om denne gruppe af sager anført, at det bør overvejes at ændre § 119 således, at domsmænd ikke medvirker i sager, hvor der alene efter § 126, stk. 1, nr. 5-8, bliver tale om ubetinget frakendelse af førerretten.

Færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 5, indebærer, at førerretten skal frakendes ubetinget, hvis føreren ved et eller flere kørselsforløb har gjort sig skyldig i flere forhold, der hver for sig er omfattet af § 125, stk. 1, nr. 1-7 (betinget frakendelse), stk. 2 (klippekortordningen) eller stk. 3 (kørselsforbud). Med hensyn til sager om overtrædelse af køre- og hviletidsreglerne er det dog præciseret, at forholdene skal være begået i forbindelse med mere end ét kørselsforløb.

Færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 6-7, indebærer, at der skal ske ubetinget frakendelse af førerretten, hvis føreren tidligere er frakendt førerretten betinget, og har begået et nyt forhold i prøvetiden (normalt 3 år), eller hvis føreren tidligere er pålagt kørselsforbud, og har begået et nyt forhold inden 3 år efter, at kørselsforbuddet blev pålagt.

Færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 8, indebærer, at førerretten skal frakendes ubetinget, selv om den aktuelle overtrædelse isoleret alene vil medføre betinget frakendelse, hvis forholdet er begået inden 5 år efter udløbet af en tidligere ubetinget frakendelse.

Udvalget har peget på, at de kørsler, som i medfør af § 126, stk. 1, nr. 5-8, fører til, at der bliver spørgsmål om ubetinget frakendelse af førerretten, således at der skal medvirke domsmænd under behandlingen, er kørsler, som isoleret set ville medføre en betinget frakendelse eller kørselsforbud. Hvis de blev pådømt enkeltvis, skulle der således ikke medvirke domsmænd under behandlingen.

Udvalget har anført, at der efter de gældende regler sker betinget frakendelse af førerretten efter færdselslovens § 125 uden domsmænds medvirken, og det kan derfor forekomme mindre velbegrunder, at domsmænd skal medvirke, blot på grund af at føreren har begået flere forhold, der hver for sig medfører betinget frakendelse af førerretten, eller fordi føreren tidligere er frakendt førerretten betinget eller ubetinget. Udvalget har videre anført, at spørgsmålet om, hvorvidt der skal ske ubetinget frakendelse af førerretten på grund af førerens fortid, eller fordi der foreligger flere kørsler, der hver især ville føre til betinget frakendelse af førerretten, ikke kræver nogen bevisbedømmelse, men eventuelt en stillingtagen til, om der foreligger formildende omstændigheder efter § 126, stk. 2, således at der skal idømmes en betinget frakendelse i stedet for en ubetinget frakendelse.

Der henvises til betænkningens kapitel 7, afsnit 7.3.1.

7.2.3. Domsmænds medvirken i sager om spirituskørsel og andre kørselsfejl

Udvalget har i forlængelse af det, som er anført under pkt. 7.2.2 ovenfor, udtalt, at det bør overvejes, om det er påkrævet eller hensigtsmæssigt, at der fortsat medvirker domsmænd i sager, der vedrører kombinationer af kørsler, der hver især – isoleret betragtet – ikke kræver domsmænds medvirken.

Udvalget har anført, at det følger af færdselslovens § 119, stk. 3, nr. 3, at domsmænd ikke medvirker i sager, der vedrører spirituskørsel efter § 53, medmindre der både er spørgsmål om højere straf end bøde og om anvendelse af færdselslovens § 117, stk. 2, nr. 7, og i ankesager, at anken vedrører skyldsspørgsmålet. Efter § 117, stk. 2, nr. 7, kan straffen for spirituskørsel stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, hvis føreren findes skyldig i forhold, der er omfattet af § 125, stk. 1, nr. 1-4, eller § 126, stk. 1, nr. 2.

Udvalget har peget på, at der for så vidt angår § 125, stk. 1, nr. 1-4, er tale om situationer, som isoleret vil medføre en betinget frakendelse af førerretten, og derfor normalt afgøres uden medvirken af domsmænd. Udvalget har endvidere peget på, at en sag om spirituskørsel heller ikke i sig selv forudsætter domsmænds medvirken. Det er således alene, fordi der er tale om samtidig spirituskørsel og andre kørselsfejl, således at anklagemyndighedens påstand er højere straf end bødestraf og ubetinget frakendelse af førerretten, at der skal medvirke domsmænd.

Der henvises til betænkningens kapitel 7, afsnit 7.3.2.